

Jutges i política: ‘portes giratòries’, amistats perilloses, vincles amb els partits i altres polèmiques

De les togues a l'escó de diputat. Una amistat perillosa. Els jutges, suposadament imparcials i sense afiliació política, també han tingut les seves particulars ‘portes giratòries’ entre la justícia i la política. La justícia pot ser cega... però sovint té carnet polític.

R. Palà, S. Picazo, L. Soldevila i J. Vila

De les togues a l'escó de diputat. Una amistat perillosa. **Els jutges, suposadament imparcials i sense afiliació política, també han tingut les seves particulars ‘portes giratòries’ entre la justícia i la política.** L'aparell de l'Estat intenta oficialment desvincular aquests dos àmbits. Sobretot arran del cas del 9-N i la judicialització del procés independentista. Tanmateix, les relacions entre jutges i política comprometen gairebé tots els partits: des del PP i el PSOE fins a Convergència i Podem. La Constitució (articles 127 i 159) i la Llei orgànica del poder judicial (article 359) [prohibeixen als jutges militar en partits polítics](#). Però la normativa té moltes escletxes, una de les quals, una reforma de la Llei del poder judicial del 2010 que permet a jutges i fiscals agafar excedència per dedicar-se a la política o per exercir càrrecs públics i no perdre ni antiguitat ni escalafó a la justícia (article 351). Aquesta reforma es va fer amb caràcter retroactiu per beneficiar magistrats que ja ho havien fet abans, com el ministre de Justícia **Mariano Fernández Bermejo** (PSOE) i el conseller de Presidència de Múrcia, **Manuel Campos Sánchez** (PP). Ara, el ministre de Justícia, Rafael Catalá, [es planteja](#) reformular la llei de nou per incorporar-hi un període de “refredament” entre la política i la judicatura que podria ser d'entre dos i cinc anys. Mentrestant, el jutge independentista Santi Vidal continua inhabilitat per haver fet una proposta d'esborrany de Constitució catalana.

Tres polèmiques sobre els jutges i la independència de Catalunya

Primera polèmica: ‘**La Razón**’ va publicar les [dades i fotografies dels 33 jutges catalans](#) que havien firmat un manifest favorable a la consulta sobre la independència del 9-N. La publicació va provocar una investigació judicial, ja que els magistrats catalans van denunciar que les imatges s'havien extret, en la majoria dels casos, dels seus DNI. Dos inspectors de la Brigada d'Informació del Cos Nacional de Policia de Barcelona van admetre que van accedir a la base de dades del carnet d'identitat i que van adjuntar les fotografies per a un informe demanat pels seus superiors. La Policia, per tant, feia informes sobre jutges favorables a un referèndum. Ningú no va dimitir per aquest cas.

Segona polèmica: les paraules de l'**exjutge i exsenador Santi Vidal** sobre la filiació independentista dels jutges a Catalunya [pronunciades en una xerrada](#). “Dels 801 jutges espanyols a Catalunya sabem perfectament quins comparteixen els nostres somnis i ideals. Hem fet un treball de camp, sabem exactament amb noms i cognoms quins dels 801 jutges es quedaran, quins marxaran; ho sabem perfectament, i sabem quina serà la persona, en cas que aquell jutge marxi divendres a

Espanya, quina persona obrirà dilluns el jutjat”. Aquestes afirmacions han estat posteriorment desmentides pel Govern. Santi Vidal va dimitir de l'escó de senador.

Tercera polèmica: l'exjutge **Daniel de Alfonso**, durant la seva etapa al capdavant de l'**Oficina Antifrau de Catalunya**, després de ser nomenat per un acord entre l'antiga CiU i el PP, va col·laborar en l'anomenada 'operació Catalunya' per investigar i, quan no, 'afinar' suposats casos de corrupteles de Convergència o d'ERC. "A mi considera'm com un cap de la teva policia", li va dir al ministre de l'Interior Jorge Fernández Díaz, en unes converses posteriorment filtrades pel diari 'Público'. "Jo, per sobre de tot, sóc espanyol", li insistia. A això Fernández Díaz li responia coses com: "[Això la Fiscalia t'ho afina. Farem una gestió](#)". El nomenament de De Alfonso al Parlament va tenir els [vots a favor de CiU, del PP, del PSC i de Ciutadans](#). Van abstenir-s'hi ERC i ICV-EUiA i va votar-hi en contra Solidaritat. De Alfonso va acabar sent destituït i ara té una plaça de [jutge a Santander](#).

CRÍTIC fa un recull de 20 jutges 'polítics': exemples de magistrats que han acabat de ministres, diputats o senadors; de jutges del Tribunal Constitucional amb carnet de partit, i, fins i tot, de jutges casats amb càrrecs polítics. Als Països Catalans trobem com a mínim set magistrats que han penjat la seva toga per acostar-se a la política. La justícia pot ser cega... però sovint té carnet polític.

Santi Vidal, un 'indepe' heterodox a Esquerra

Sempre va ser un jutge polèmic, polític i amb vocació social. **Santi Vidal** (Sant Sadurní d'Anoia, 1954) va començar d'advocat laboralista i va aconseguir plaça de jutge a Barcelona l'any 1989, on va ser conegut durant molts anys pel seu tarannà progressista i per les seves sentències judicials heterodoxes i poc partidàries dels càstigs de presó. Tenia una estètica especial, amb cabells llargs i una petita cueta, i feia sovint entrevistes amb els mitjans. Va ser el primer magistrat amb condemnes per incitació a l'odi racial contra la **llibreria nazi Europa** o el primer que va condemnar a presó l'empresari **Javier de la Rosa**. L'any 2013, el poder judicial no li va permetre col·laborar amb **SOS Racisme** per considerar-ho incompatible amb la professió de jutge.

Ja en ple procés, va saltar al debat mediàtic i polític després de significar-se en l'elaboració d'un "esborrany" i "en fase inicial" de Constitució catalana. Això va portar-lo a la inhabilitació judicial durant tres anys. Tanmateix, la seva projecció política i mediàtica va provocar el salt a la política. ERC el va designar com el seu cap de llista al Senat en les dues eleccions generals espanyoles de 2015 i de 2016. Durant la seva etapa de senador va seguir fent xerrades i debats arreu del territori per explicar el procés sobiranista. Finalment, la publicació d'alguns fragments molt polèmics de les seves xerrades al diari 'El País' va provocar la seva dimissió com a senador. "Tenim les vostres dades de manera il·legal", havia arribat a dir mentre encara ostentava el càrrec. Tornar a la judicatura no li serà, almenys els pròxims tres anys, factible. Fa només alguns mesos el Suprem el va suspendre per haver redactat la suposada Constitució catalana. Vidal ha recorregut contra la sentència, però el seu recurs encara no té resposta. Potser Vidal espera una oportunitat més enllà de la justícia espanyola. Segons el cap de Política del diari 'Ara', Maiol Roger, en un [article recent](#): "Encara li quedaven aspiracions, que airejava en públic: ser president del Tribunal de Justícia de la Catalunya independent".

Núria Bassols, una convergent amb vincles familiars amb el 3%

Bassols (Anglès, 1958), comissionada de Transparència de la Generalitat durant el Govern d'**Artur Mas**, es va reincorporar com a jutgessa de la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de

Catalunya (TSJC) durant el primer trimestre de 2016 després de ser destituïda del càrrec. Es tracta, paradoxalment, de la mateixa sala que ha jutjat Mas, Ortega i Rigau, tot i que l'excomissionada no ha participat del judici.

La figura de Bassols ha estat envoltada de polèmica: pocs mesos abans de 'fitxar' pel Govern de Mas, havia arxivat la causa contra **Ferran Falcó**, exdiputat de CiU i expresident de l'empresa pública Adigsa. A més, es dona el cas que el marit de Bassols, **Josep Maria Bassols**, exalcalde d'Anglès i destacat militant de CDC a les comarques gironines, ha estat detingut per presumpta corrupció en tres ocasions: a l'octubre de 2015, en el marc de l'operació Petrum; el 2016, en el marc de l'operació Térmyca, i al febrer passat, en el marc de l'operació Pika. Vinculat a la constructora Oproler, investigada pel cas del 3%, Bassols ha estat home de confiança de Convergència a Girona i va ser cap de campanya de **Carles Puigdemont** en les eleccions municipals de 2011, que el van dur fins a l'alcaldia.

Durant el 2007 i el 2008, Núria Bassols va dirigir l'Escola Judicial de Barcelona, però va ser destituïda pel CGPJ per la "falta de sintonia amb el claustre de professors" i la "carència de nivell i idoneïtat per exercir el càrrec".

Roser Bach, la membre del CGPJ que no va condemnar el 9-N

Bach (Barcelona, 1964) és magistrada de l'Audiència Provincial de Barcelona i, des del 2013, membre del Consell General del Poder Judicial a proposta del PSOE i de CiU. Jutgessa de dilatada trajectòria (exerceix des del 1990), Bach és casada amb **Germà Gordó**, exconseller de Justícia de la Generalitat durant el primer Govern d'Artur Mas i actual diputat de Junts pel Sí. Aquest fet va generar un peculiar episodi a l'octubre de 2015, quan Bach va evitar signar la dura declaració del CGPJ contra les manifestacions arran del judici del 9-N. Així, va evitar posicionar-se contra el seu propi marit, que va prendre part en les concentracions populars davant de la seu del TSJC, llavors encara en qualitat de conseller de Justícia.

Gordó, que havia estat considerat persona molt pròxima a Mas i membre del 'pinyol' de l'expresident, s'ha anat distanciant del nucli més sobiranista del PDECat, fins al punt que en les gravacions de Daniel de Alfonso i Fernández Díaz se l'esmentava com una possible alternativa a Mas per liderar una Convergència allunyada de l'independentisme.

Bach és ara l'única representant catalana al TSJC, però durant un quant temps va compartir aquesta condició amb una altra persona: **Mercè Pigem**, advocada i diputada al congrés per CiU del 2000 al 2013. El 28 de novembre de 2014, el president del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), **Carlos Lesmes**, va demanar-li [la renúncia al càrrec](#) de vocal del Consell després que se la identificés travessant la frontera amb Andorra amb 9.500 euros. Pigem va subratllar que la seva actitud no era constitutiva de delictes ni d'infracció administrativa, ja que el topall és de 10.000 euros.

Juan Pedro Yllanes, el magistrat que podia haver jutjat Urdangarin, però va preferir Podem

Yllanes (Sevilla, 1960) és el mediàtic jutge i diputat de Podem Balears al Congrés dels Diputats. Va abandonar la carrera judicial per presentar-se als comicis del desembre de 2015 i al juny de 2016 per la candidatura podemista per les illes Balears. Tot i ser andalús de naixement, va arribar a les Illes com a jutge l'any 2004, va aprendre català i ha acabat presentant-s'hi com a cap de llista del partit de **Pablo Iglesias**. Pot un jutge acabar de candidat de les esquerres? En una entrevista que li

va fer el 'Diario de Mallorca' el 2012 (abans de passar-se a la política), Yllanes va dir: "Un bon jutge ha de tenir conviccions polítiques i socials, no pot separar la funció jurisdiccional de la ideologia" i, a més, "el jutge és un ciutadà més, amb opinió i bel·ligerant, que pot acudir a actes reivindicatius de protecció del medi ambient. Jo ho he fet, i em manifestaria en defensa de l'Estatut".

A les Illes, va dictar la primera sentència en una de les peces del 'cas Andratx' de corrupció urbanística del PP. Al juny de 2015 va ser nomenat per substituir el jutge **José Castro Aragón**, que havia de jutjar **Cristina de Borbó i Iñaki Urdangarin** i els altres 17 acusats del 'cas Nóos'. Pocs mesos després, però, va demanar l'excedència al Consell General del Poder Judicial per poder presentar-se a les eleccions per Podem. Durant una època, Yllanes va estar destinat a l'Audiència Provincial de Barcelona, on el 2004 va condemnar a 15 mesos de presó a l'imam de la mesquita de Fuengirola, **Mohamed Kamal Mustafá**, per un delictes de provocació a la violència de gènere pel llibre 'La mujer en el islam,' en el qual aconsellava com pegar a la dona sense deixar-li petjades.

Eloy Velasco, el zaplanista que ha acabat d'instructor de la Púnica

Velasco (Bilbao, 1963) va arribar a l'Audiència Nacional al juny de 1998, substituint al Jutjat d'Instrucció núm. 6 el llavors titular, **Juan del Olmo**, instructor de la causa per la massacre de l'11-M. Jutge d'instrucció des del 1988, la seva carrera en el món judicial va tenir un parèntesi l'any 1995, quan va entrar en política de la mà d'**Eduardo Zaplana**, que el va nomenar director de Justícia del primer Govern del PP al País Valencià. Velasco va mantenir-se en el càrrec fins al 2003, quan va ser destituït pel primer equip de **Francesc Camps** al capdavant de la presidència, després d'un període marcat per les desavinences entre l'ara jutge i els responsables del PP valencià.

A l'Audiència Nacional, Velasco s'ha encarregat d'alguns casos rellevants. Va enviar a la presó l'expresident de la patronal **Gerardo Díaz Ferran**, en l'anomenada operació Creuer. També instrueix l'**operació Púnica**, la trama de corrupció que afecta la gestió del PP a la Comunitat de Madrid, cosa que li ha valgut fortes crítiques dels populars, que l'han arribat a acusar de revelar secrets del sumari. També va instruir la causa contra **Arnaldo Otegi** o el cas d'"Aturem el Parlament".

Fernando de Rosa Torner, un militant del PP en ascens judicial

De Rosa Torner (València, 1959), llicenciat en dret i especialitzat en dret privat, fou el conseller de Justícia i Administracions Públiques de la Generalitat Valenciana durant l'època de **Francesc Camps**. Sempre afí al Partit Popular, va exercir en diversos jutjats de la província de València i és degà als jutjats de València (1998-2003) quan el president 'dels vestits jaqueta' el cridà a la Generalitat per nomenar-lo secretari autonòmic de Justícia el 2003. No és casualitat. El mateix Camps fou qui va afiliar-lo a Aliança Popular als anys vuitanta. Alguns anys més tard, el 2007, esdevindria conseller de Justícia, càrrec que ocupà fins que fou nomenat, a instàncies dels populars, vicepresident del Consell General del Poder Judicial, el 2008, i president en funcions del mateix òrgan uns quants mesos, el 2012.

L'ascens de De Rosa estigué envoltat de polèmica per la seva vinculació amb els conservadors. De fet, aquest fou el motiu pel qual **Baltasar Garzón** demanà la seva recusació després que el valencià va participar, entre d'altres, en la deliberació de les tres querelles presentades contra Garzón arran de la investigació del 'cas Gürtel', una trama que involucrava el llavors president Camps. El 2013, De Rosa va fer un nou salt judicial i va anar a parar a l'Audiència de València, on va presidir l'òrgan

just quan li tocava jutjar casos com el de Terra Mítica o Emarsa.

Manuel Guillermo Altava, senador i jutge denunciat per la seva exparella

Altava (Castelló, 1958) ha estat escollit quatre vegades senador per la província de Castelló (2008, 2011, 2015 i 2016) dins les files del Partit Popular. Prèviament exercia de magistrat titular del Jutjat núm. 3 de la capital de la Plana. Precisament, entre els anys 2009 i 2011, Altava va ser protagonista de diverses notícies relacionades amb la seva vida privada, ja que la seva exparella va denunciar-lo per haver entrat a l'antic habitatge que compartien abans de separar-se per endur-se'n diverses pertinences que presumptament podrien implicar-lo en activitats irregulars utilitzant la seva condició de jutge i amb l'ajut de la policia, delictes del qual va ser absolt pel Tribunal Suprem (per la seva condició d'aforat). El plet es va arrossegar durant mesos per diversos programes de televisió, ja que una sentència posterior de l'Audiència Provincial va decretar que els dos fills d'Altava havien de viure amb ell a Castelló i no amb la mare a Beneixama (Alt Vinalopó, prop d'Alacant).

El Tribunal Constitucional espanyol és un exponent clar de la simbiosi entre la judicatura i la política

Fora dels Països Catalans, **el Tribunal Constitucional espanyol és un exemple clar de les entrades i sortides entre la política i el sistema judicial**. El fet que, per nomenar 8 dels seus 12 membres (els altres 4 els designen el Govern espanyol i el Consell General del Poder Judicial), calgui una majoria de tres cinquenes parts de les cambres legislatives (4 a proposta del Congrés dels Diputats i 4 més del Senat) fa que, des que es va crear aquest òrgan col·legiat, els dos grans partits espanyols, el PP i el PSOE, se'ls hagin repartit en funció de la correlació de forces existent en cada moment. Però una cosa és que els magistrats del TC tinguin una adscripció conservadora o progressista —com es denomina en l'argot periodístic— i l'altra és que militin o siguin obertament partidaris d'una força política. I això s'ha vist clarament en els casos de l'actual president, Francisco Pérez de los Cobos, i del principal aspirant a succeir-li, Andrés Ollero.

Francisco Pérez de los Cobos, el president del TC que pagava les quotes de militant del PP

Francisco Pérez de los Cobos (Múrcia, 1962) és catedràtic de dret del treball per la Complutense de Madrid. Va ser nomenat magistrat del TC al desembre de 2010 a proposta del Senat i només dos anys i mig després, el 19 de juny de 2013, va ser escollit president del Constitucional per unanimitat de tots els seus membres. Pocs dies després, va saltar l'escàndol: el diari ['El País' descobria](#) que en un dels documents del 'cas Bárcenas' —una relació de persones que havien desgravat les seves quotes d'afiliació a partits polítics entre el 2008 i el 2011— apareixia Pérez de los Cobos. Una part d'aquestes quotes corresponien a l'etapa en què ja formava part del TC.

Davant la resta dels membres del Tribunal, Pérez de los Cobos va admetre que havia militat al PP, però va negar que això fos incompatible amb el seu càrrec, ja que la Llei orgànica del Tribunal Constitucional especifica que el motiu d'incompatibilitat és "tenir funcions directives en un partit polític". La Constitució, en l'article 159.4, hi afegeix que "els membres del TC tindran les incompatibilitats pròpies dels membres del poder judicial", és a dir, els jutges, que sí que tenen prohibit ser membres d'un partit polític. Al març de 2014, el Govern d'Artur Mas i el Parlament presidit per **Núria de Gispert** van presentar recusació contra Pérez de los Cobos per "falta

d'objectivitat i d'imparcialitat", ja que consideraven que la seva militància confessa en el PP l'invalidava per prendre una decisió sobre la declaració de sobirania aprovada per la cambra catalana al gener de 2013 i recorreguda al TC pel Govern espanyol. El TC va desestimar la recusació.

Andrés Ollero, exdiputat del PP durant 17 anys i ara possible president del TC

Andrés Ollero Tassara (Sevilla, 1944) és doctor en dret per la Universitat de Granada i catedràtic de filosofia del dret de la Rei Joan Carles de Madrid i membre del Tribunal Constitucional des del juliol de 2012, nomenat a proposta del Congrés dels Diputats. Durant 17 anys (entre el 1986 i el 2003) va ser diputat pel Partit Popular per la província de Granada. És a dir, es va presentar cinc vegades seguides com a candidat dels conservadors i sempre va ser reelegit. En deixar la política, es va reintegrar en la seva activitat docent fins al 2012, quan entra al TC.

El seu nomenament va aixecar una forta polèmica. El catedràtic de dret constitucional **Javier Pérez Royo** n'ha estat un dels més bel·ligerants, ja que considera que la seva antiga condició de diputat l'inhabilita per ser membre del TC. "Després de ser jugador, es pot ser àrbitre?", es pregunta. "És raonable que qui ha dedicat dues dècades tan decisives de la seva vida a fer una interpretació en clau política de la Constitució es converteixi en el màxim intèrpret de la Constitució en clau jurídica?". La polèmica s'ha aguditzat ara que el nom d'Ollero sona com a principal candidat a substituir Pérez de los Cobos a la presidència del Tribunal Constitucional.

Més enllà del Tribunal Constitucional, més d'una desena de jutges més han passat per la política els últims anys

Manuela Carmena, de jutgessa emèrita a alcaldessa de Madrid

L'actual alcaldessa de la capital espanyola (Madrid, 1944) és jutgessa emèrita, és a dir, ha accedit a la política ja jubilada com a magistrada. Carmena va ser vocal del Consell General del Poder Judicial entre el 1996 i el 2001 a proposta d'Esquerra Unida. Va dedicar 30 anys a la judicatura, arribant a ser jutgessa degana de Madrid amb només 49 anys. Va ser una de les fundadores de l'associació progressista Jutges per la Democràcia i és coneguda la seva lluita a favor dels drets humans i contra els abusos policials. Precisament, poc després de jubilar-se va ser nomenada assessora del Govern basc de **Patxi López** sobre atenció a les víctimes d'abusos policials. El 2015 va decidir presentar-se a les primàries de la candidatura Ara Madrid, que comptava amb el suport de Podem, i va ser escollida candidata a l'alcaldia amb un 63% dels vots. Va ser elegida alcaldessa amb els vots de la seva força política i els del PSOE, desbancant així la candidata del PP, **Esperanza Aguirre**, que havia guanyat les eleccions locals el 24 de maig de 2015.

Baltasar Garzón, la mà dreta de Felipe González, esquitxat de polèmiques

Baltasar Garzón (Jaén, 1955) va ser el primer jutge que va fer un parèntesi en la seva carrera professional per dedicar-se a la política, l'any 1993, de la mà de l'aleshores president del Govern **Felipe González**. Després d'anar de número 2 per Madrid a les eleccions del 6 de juny d'aquell any,

va ser nomenat secretari d'Estat del Pla nacional contra les drogues, dins del Ministeri d'Interior i Justícia que dirigia **Juan Alberto Belloch**. Però va ser un parèntesi curt, perquè al maig de 1994 va dimitir i va renunciar a l'escó de diputat, i va tornar a la judicatura, d'on va ser apartat de forma definitiva i per a tota la vida el 2012 pel Tribunal Suprem per haver propiciat escoltes telefòniques il·legals durant la investigació del '**cas Gürtel**'. Enrere quedaven desenes de casos judicials que l'han fet famós a tot el món, però que també massa sovint han creat sospites per les seves ànsies inabastables de notorietat pública. Als Països Catalans, l'operació que va dirigir contra militants independentistes l'any 1992, amb nombroses denúncies de tortures policials als detinguts ignorades, va fer-li perdre credibilitat com a jutge progressista.

Margarita Robles, una carrera judicial a l'ombra del PSOE

Margarita Robles (Lleó, 1956) va ser la primera dona a presidir una Audiència Provincial, concretament la de Barcelona l'any 1991, quan tenia només 34 anys. Però, més enllà d'aquest detall, el que ha marcat la trajectòria professional d'aquesta jutgessa ha estat la seva relació estreta i continuada amb el PSOE. En l'últim Govern de **Felipe González**, amb **Juan Alberto Belloch** de ministre de Justícia, el 1994 Margarita Robles va ser nomenada secretària d'Estat d'Interior, tot rellevant el controvertit Rafael Vera, condemnat alguns anys després per la "guerra bruta" contra ETA. Només va durar en el càrrec dos anys, perquè el 1996 González perdia les eleccions davant José María Aznar. Robles tornava a la judicatura i continuava escalant llocs fins a obtenir plaça al Tribunal Suprem el 2004.

Al setembre de 2008, ja amb **Zapatero** al Govern espanyol, és nomenada vocal del Consell General del Poder Judicial a proposta del PSOE, càrrec que va mantenir fins al 2013. I al cap de tres anys, a principis de l'any passat, torna a dir que sí a una petició del partit llavors liderat per **Pedro Sánchez**: anar de número 2 de Madrid just per darrere d'ell a les últimes eleccions, les del juny de 2016. Això li va suposar perdre la plaça al Tribunal Suprem, en una decisió polèmica adoptada pel president d'aquest òrgan judicial, **Carlos Lesmes**, amb qui s'ha enfrontat públicament. Després que Sánchez fos apartat de la secretaria general del PSOE, Robles ha perdut protagonisme al grup parlamentari socialista, però continua de diputada.

Juan Ignacio Zoido, ministre de l'Interior amb passat de jutge a Andalusia

L'actual ministre de l'interior, Juan Ignacio Zoido (Montellano, Sevilla, 1957), també és jutge, tot i que fa tant de temps que es dedica a la política que probablement ha oblidat bona part de les rutines de la seva feina. Va exercir de magistrat des del 1983 fins al 1996, passant per diferents jutjats de les Canàries i d'Andalusia, fins a arribar al Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia. Però des del 24 de maig de 1996, que va ser nomenat director general de Relacions amb la Justícia per la ministra **Margarita Mariscal de Gante**, al primer Govern d'Aznar, que no ha deixat d'encadenar càrrecs polítics dins del PP, l'un darrere l'altre: delegat del Govern a Castella - la Manxa, delegat del Govern a Andalusia, secretari general del PP andalús, alcalde de Sevilla (2011-2015), diputat al Parlament d'Andalusia (2008-2014), president del PP andalús, diputat per Sevilla al Congrés, i finalment, des del 4 de novembre passat, ministre de l'Interior. En total, més de dues dècades sense exercir de jutge; això sí, quan torni a la judicatura, si és que no es jubila abans o no canvia la llei, la plaça que tenia el 1996 tornarà a ser seva.

Carlos Lesmes, un aznarista al capdavant del Tribunal Suprem i del CGPJ

Carlos Lesmes (Madrid, 1958), actual president dels dos màxims òrgans judicials espanyols, el Tribunal Suprem i el Consell General del Poder Judicial, va fer una pausa de vuit anys en la seva carrera judicial per exercir diversos càrrecs en el Ministeri de Justícia dels governs de **José María Aznar**. Així, del 1996 al 2000 va ser director general d'Objecció de Consciència (càrrec que va desaparèixer amb la supressió del servei militar obligatori) i del 2000 al 2004, director general de Relacions amb l'Administració de Justícia. Un cop el PP va perdre les eleccions del 2004, Lesmes va tornar a la judicatura, va ocupar la seva plaça a l'Audiència Nacional i d'allí va passar al Tribunal Suprem al març del 2010. N'és president des del 9 de desembre de 2013.

Gerardo Martínez Tristán, l'amic personal de Cospedal

Martínez Tristán (Cuenca de Campos, 1957) és un dels magistrats que formen part dels 20 membres del Consell General del Poder Judicial, a proposta del PP. No és tant un cas de 'portes giratòries' com de relacions conjugals sospitoses, similar al de la jutgessa catalana Roser Bach. Martínez Tristán és el marit de **Marta García de la Calzada**, que va ser consellera de Foment de Castella-la Manxa durant la presidència de la líder popular **María Dolores de Cospedal** (2011-2015), de qui és amiga personal, ja que totes dues són advocades de l'Estat. El PSOE va demanar la recusació de Martínez Tristán el 2013, quan va ser nomenat president de la sala del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, ja que era l'òrgan que havia de decidir sobre els recursos contra la privatització de la sanitat pública madrilenya.

María Victoria Rosell, la candidata a ministra de Justícia de Podem

Rosell Aguilar (Múrcia, 1968) deixà el Jutjat d'Instrucció núm. 8 de Las Palmas de Gran Canaria per encapçalar la candidatura de Podem per Las Palmas en les eleccions generals del desembre de 2015. En aquesta ocasió, va sortir elegida diputada, però no va poder repetir en les del juny de 2016, perquè va ser denunciada per l'exministre d'Indústria canari **José Manuel Soria** i està sent investigada per un presumpte cas de prevaricació i suborn de funcionari. Rosell va ser portaveu de Jutges per la Democràcia a les Canàries des del 2002 fins al 2012, moment en què va passar a exercir aquest càrrec a escala estatal. **Pablo Iglesias** la presentava com la futura 'ministra de Justícia' si hagués guanyat les eleccions. El cas pel qual ha hagut de deixar la seva carrera política afecta el seu marit, el periodista **Carlos Sosa**, director del diari digital 'Canarias Ahora', i el president de la UD Las Palmas (club de futbol de 1a Divisió).

Juan Alberto Belloch, un felipista que acabà governant Saragossa

Juan Alberto Belloch (Mora de Rubielos, Terol, 1950), jurista i polític aragonès, començà la seva carrera als Països Catalans (a Berga, a Vic i a Alcoi) abans d'anar a parar al País Basc l'any 1980, on va ascendir, al llarg dels vuitanta, a diversos càrrecs judicials fins a ser nomenat pel CGPJ president de l'Audiència Provincial de Bilbao. Només dos anys més tard, fou escollit vocal del Consell General del Poder Judicial a instàncies del PSOE, el partit que, tres anys més tard, el faria ministre de Justícia. Un any després, en el mateix Govern de **Felipe González** ocuparia la cartera de ministre de l'Interior. Oficialment, al PSOE no s'hi afiliaria fins al 1996, any en què va ser escollit diputat al

Congrés dels Diputats per la província de Saragossa en les eleccions generals. Quan la popularitat de González començava a decaure, Belloch va plantar-se a Saragossa a finals dels noranta disposat a aconseguir l'alcaldia. Ho va aconseguir el 2003 i va saber-la mantenir 12 anys, junt amb el seu escó de senador. Des del 2005, la seva vida ha tornat a la magistratura i actualment és jutge de l'Audiència de Saragossa.

María Dolores Galovart, una socialista plantant cara a l'hegemonia popular a Galícia

María Dolores Galovart (Huelva, 1955) era magistrada especialista en família als Jutjats de Vigo, fins que va encapçalar les llistes del PSOE per Pontevedra com a 'independent' en les eleccions generals del desembre de 2015 i va repetir en les del juny de 2016, en tots dos casos, obtenint acta de diputada. Galovart és casada amb **Ventura Pérez Mariño**, exalcalde de Vigo i exmagistrat de l'Audiència Nacional, que va deixar la judicatura al mateix temps que Baltasar Garzón per incorporar-se a les llistes del PSOE l'any 1993.

Juan Carlos Campos Moreno, l'opció andalusa del PSOE

Campos Moreno (Sevilla, 1961) és doctor en dret per la Universitat de Sevilla i exerceix de magistrat des del 1989, però ha tingut dues incursions en l'àmbit polític. La primera, entre el 1997 i el 2001, com a director general de Relacions amb Justícia de la Junta d'Andalusia. Del 2001 al 2009 va ser vocal del Consell General del Poder Judicial, a proposta del PSOE, i el 2009 va tornar a deixar aparcada la judicatura en ser nomenat secretari d'Estat de Justícia en el Govern de **Rodríguez Zapatero**. El 2011 va tornar a la Junta d'Andalusia, ara com a secretari de Relacions amb el Parlament, càrrec que va ocupar fins que va encapçalar la candidatura del PSOE per Cadis en les eleccions del desembre de 2015 i del juny de 2016, en tots dos casos obtenint l'acta de diputat.

Luis Villares, el galleguista que lidera En Marea

Villares (Lugo, 1978) va ser el cap de llista d'En Marea en les eleccions autonòmiques gallegues del 25 de setembre de 2016, després de ser escollit en les primàries amb el suport del 87% dels vots. És jutge de carrera des del 2005. Ha estat membre del Tribunal Superior de Justícia del País Basc (2011-12) i del Tribunal Superior de Justícia de Galícia (2012-16). És portaveu a Galícia de Jutges per la Democràcia i membre fundador d'Irmandade Xurídica Galega. És autor de diversos llibres en gallec sobre temes judicials i de defensa de la llengua gallega.

Més enllà dels jutges citats, és important destacar-ne encara alguns altres, com l'exvicepresidenta del Govern de José Luis Rodríguez Zapatero, **María Teresa Fernández de la Vega**, que va deixar ben aviat la seva carrera de jutgessa per ocupar càrrecs cada vegada de més rellevància a les files socialistes. El gadità **José de la Mata**, exdirector general de Modernització de l'Administració de Justícia amb l'exministre socialista Antonio Caamaño, és ara jutge instructor de l'Audiència Nacional. La saragossana **María Victoria Cinto**, viceconsellera de Justícia al Govern de Patxi López, és membre del Consell General del Poder Judicial a proposta del PSOE. El granadí **Elpidio Silva**, instructor inicial del 'cas Blesa', està en excedència de la seva carrera judicial per haver-se presentat, el 2014, com a candidat en les eleccions europees pel partit Renovació Democràtica Ciutadana, una formació nascuda per combatre la "corrupció", segons els seus principis.